

Skifteafgifterne indbringe de 300,000 deraf, maa man gaa ud fra, at det er et alt for stort Vederlag for det Arbejde, der ydes. Jeg skal derfor paa det mest Indtrængende anbefale, at det ærede Thing holder fast ved Lovforslaget, saaledes som det sidst gik fra os, og altsaa vedtager det af os stillede Ændringsforslag under Nr. 4. De af den ærede Ordfører omtalte Forandringer har jeg for Øvrigt Intet at erindre imod.

Minestad: Jeg tror ikke, det kan lykkes den ærede sidste Læser at modbevise, hvad den ærede Ordfører yttrede om, at det var det ene Korrekte ikke at vedtage Forslaget under Nr. 4. Jeg tror i det Hele taget at turde hævde, at det ikke i og for sig er korrekt paa en saadan Maade at knytte Love til hinanden, uden at der er nogen nødvendig organisk Forbindelse imellem dem. Jeg tror i det Hele taget, det er vigtigt at knytte Loves Kraftvæden til Betingelser, som ikke i og for sig staa i indre Sammenhæng med selve Lovens Indhold, og hvis en saadan Fremgangsmaade skulde komme i Brug i et større Omfang, kunde dette føre til meget farlige Resultater, ligesom det i sit Væsen maa betragtes som faare lidet konstitutionelt. Men i Særdeleshed synes det dog at være en besynderlig Fremgangsmaade at ville knytte et Lovforslag, hvis Behandling er fuldstændig færdig fra Rigsdagens Side, og med hvis Indhold man erklærer sig fuldstændig tilfreds, til et Lovforslag, som endnu ikke har været til 2den Behandling her i Thinget, som slet ikke har været for i det andet Thing og som har faare lidet Udseende til at komme for i noget af Thingene. Jeg veed ikke, hvor vidt det er rigtigt, hvad der bliver berettet om, at denne Samling vil blive sluttet i de første Dage, men selv om den skulde trække noget ud, saa forekommer det mig dog, at Udgifterne til endog blot at faae denne Lov for til Behandling ere faare smaa. Over denne Lov om Betaling for de til Skiftevæsenet hørende Forretninger har der jo allerede nu i omtrent 3 Uger foreligget Betænkning, og saa vidt mig bekendt har det ikke manglet paa Anmodning fra Finantsministerens Side, om at Loven maatte komme til Behandling her i Thinget, men det er dog kun lykkedes een Gang at faae den sat paa Dagsordenen, og det var da paa et saa yderligt Punkt, at man kunde forubse — hvad der ogsaa skete, — at det ikke vilde lykkes at faae den til Behandling. Jeg tror derfor, at et saadant Skridt som dette ikke kan betegnes paa anden Maade end som ensbetydende med Lovens Forkastelse. Naar man nu til Forsvar derfor har ansøgt, at man fandt det nødvendigt — som det ærede Medlem sagde — paa denne Maade at øve et Tryk paa Finantsministeren, idet man ellers kunde komme til at vente en god Stund paa den anden Lov, saa maa jeg dog dertil bemærke, at det har det ærede Medlem ingen

Grund til at paastaa. Det er jo Finantsministeren, som har forelagt Lovforslaget om Medsetelse af Skiftegebyret, og det er første Gang, at en Regjering er kommen ued denne saa meget attraaede Reform. Den høitærede Finantsminister har ogsaa senere, saa vidt mig bekendt, vist Interesse for at faae Sagen frem her i Thinget, og jeg veed derfor ikke, hvorpaa det ærede Medlem bygger den Formening, at det skulde være nødvendigt at øve et Tryk paa Finantsministeren for at faae Sagen fremmet. En anden Sag er det jo ganske vist, dersom det ærede Medlem mener, at han derigjennem kunde øve et Tryk paa Finantsministeren med Hensyn til, at han gik ind paa at give sit Samtykke til, at denne Lov udfom i den Skikkelse, i hvilken netop det ærede Medlem ønsker, at den skal udfomme, men foruden at jeg, som sagt, anser det for at være uberettiget paa denne Maade gjennem en Lov at øve Tryk paa en Regjering med Hensyn til en anden ikke dermed nødvendig i Sammenhæng staaende Lov, saa tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem skuffer sig noget i den Henseende, thi jeg tror, at hans hele Forudsætning om, at denne Lov skulde ønskes saa særdeles meget af Jurister, medens derimod den anden skulde ønskes saa meget af Lægfolk, er aldeles urigtig. Af hvad Grund skulde Jurister saa meget ønske denne Lov om Skifte? Det gad jeg virkelig vidst. Bliver det derved lettere for os at anvende Lovgivningen, eller i hvilken Henseende faae vi nogen væsentlig Fordel af, at Skifteloven udfommer? Er det dem, som maa haabes at være inde i den nuværende Lovgivning, som i Særdeleshed kunne ønske en Forandring i den? Eller er det ikke meget snarere saaledes, at det i Særdeleshed er for Lægfolk, at denne Lov stiller sig som ønskelig og som et stort Gode, ikke blot derved, at den indeholder en Kodifikation af Lovgivningen, — en Samling paa et Sted af det, som man nu finder spredt i hele Lovgivningen, og som endog tilbørlig ikke findes i Lovgivningen, idet det kun er Noget, som har udviklet sig gjennem Retsvæsenens Praxis, — men navnlig ogsaa derved, at den paa mangfoldige Punkter giver en langt større Frihed til at bevæge sig paa dette Gode. Den aabner Afgangen til at holde privat Skifte, og der igjennem til selv at kunne øve en saadan Indflydelse paa Skiftet, som slet ikke har været kendt i den tidligere Lovgivning. Jeg siger derfor, at hele denne Forudsætning om, at det skulde være Juristerne, der mest ønskede Loven, og Lægfolk, der mindre ønskede den, er aldeles urigtig. Det er netop for det hele store Folk, at denne Lov er af megen Betydning, og jeg tror, at hele Forudsætningen om, at Finantsministeren skulde være saa overmaade interesseret i at faae denne Lov ud, at han skulde give Høj med Hensyn til den anden Lov, er urigtig; men hvorom Alting er, saa mener jeg, som sagt, at det at blande disse Love, som ikke